
BILLY BONES
Het Raadsel van het Eindeloze Weekend
OKT 15
LISA THOMPSON
Met illustraties van Kristina Kister

Het Raadsel van het Eindeloze Weekend

LISA THOMPSON

Met illustraties van
Kristina Kister

Vertaald door
Lidewij van den Berg & Sandra Verhulst

BILLY BONES

Hoofdstuk een

Er zijn drie dingen op school die me stress bezorgen. Het eerste is wiskunde. Ik kan het niet, en het meeste ervan is sowieso vrij nutteloos. Wanneer moet ik in het echte leven bijvoorbeeld ooit de oppervlakte van een driehoek berekenen? Ik vind het pure tijdverspilling. De wiskundeles is de hel. Vooral als onze leraar, meneer Davy, in het wilde weg rekensommen op ons afvuurt om onze hersenen ‘wiskundig fit’ te houden. Vorige week zaten we met z’n allen rustig een werkblad met breuken door te werken, toen hij ineens schreeuwde: ‘Cory Turner! Zeven min vijf, plus acht, en dan keer twaalf. Hoeveel is dat?’

Ik keek op en mijn wangen begonnen te gloeien. Wat had hij nou gezegd? Zeven min vijf? Dat was twee. Maar toen zag ik in mijn hoofd alleen nog maar het cijfer twee,

in een wirwar van andere cijfers die er als vlinders omheen fladderden. Ik kon er onvoldoende grip op krijgen om de rest van de som op te lossen.

Meneer Davy fronste zijn wenkbrauwen. ‘Kom op, Cory. Deze moet je toch kunnen. Dit is basiskennis.’

Ik slikte. Ik opende mijn mond, sloot hem weer, en opende hem opnieuw terwijl ik op goed geluk een getal noemde. ‘Negenennegentig?’ zei ik.

Meneer Davy zuchtte. ‘Iemand anders?’ Niemand stak zijn vinger op, dus begon hij de som voor te rekenen op het bord terwijl wij toekeken. Toen draaide hij zich weer om naar de klas.

‘Jullie moeten jullie wiskunde oefenen, 7A. Zoals jullie weten, komt er een toets aan. Jullie zijn nu al de zwakste klas van jullie jaar. Wie weet wat er van jullie terechtkomt als jullie hier ook slecht op scoren. Nóg lager kunnen jullie in ieder geval niet meer zakken.’

Iemand proestte het uit, maar meneer Davy zuchtte alleen maar en keek diep teleurgesteld.

Het tweede ding dat me stress bezorgt is een overdag uitgezonden spelshow die *Déjà Vu* heet. Je vraagt je waarschijnlijk af waarom er in vredesnaam een tv-programma op mijn lijstje staat. Ik zal het uitleggen.

‘Déjà vu’ is een Franse uitdrukking die ‘eerder gezien’ betekent. Je hebt het vast wel eens meegemaakt. Je staat ’s ochtends ontbijtgranen in een kom te gieten, en een fractie van een seconde voelt het alsof je dat al eerder hebt

gedaan. Ik bedoel niet alsof je het gisteren ook deed – maar alsof je dit moment al eerder hebt beleefd. Dat is dus een bestaand fenomeen. Mensen noemen dat een ‘déjà vu’, en daar draait het in die spelshow om. Tijdens het programma kijken de deelnemers een paar seconden naar een filmpje, dan bekijken ze dat stukje opnieuw en moeten ze raden of de tweede versie precies hetzelfde is of dat er iets aan is veranderd. Een beetje zoals ‘zoek de verschillen’, zou je kunnen zeggen. En als het tweede filmpje precies hetzelfde is, dan roept het publiek: ‘IK HEB EEN DÉJÀ VU!’

Ik haat die slagzin. Ik hoor hem iedere dag, als ze hem naar me roepen in de schoolgangen, op de speelplaats en in de kantine. Dat roepen ze omdat mijn vader Dennis Turner is, de presentator van *Déjà Vu*. Als een van je ouders de presentator is van een suffe spelshow waar bijna niemand nog naar kijkt, dan is dat geen pretje, kan ik je vertellen. Het is gênant. Zeker als ik met hem in het openbaar moet verschijnen...

*

Ik lag op mijn bed met mijn wiskundeboek opengeslagen, klaar om te leren voor de toets. Onze oude jack russell, Bingo, lag naast me, diep in slaap. We hadden hem vijf jaar geleden in huis gehaald. Zijn vroegere bazinnetje was gestorven, en zij speelde blijkbaar vaak bingo – zo komt hij aan zijn naam. Hij was al best oud toen hij bij

ons kwam, zijn rossige vacht is vaal geworden, alsof hij te lang in de zon heeft gelegen. Afhankelijk van de lichtval zie je wittige kringen in zijn ogen, en mijn moeder zegt dat hij niet meer zo goed kan zien. Hij mocht vroeger nooit naar boven, maar hoe ouder hij wordt, hoe meer we door de vingers zien – zoals op mijn bed slapen.

Mijn moeder klopte op de deur en kwam binnen zonder een antwoord af te wachten. Ik draaide mijn wiskundeboek snel om zodat ze mijn doorhalingen en meneer Davy's opmerkingen in rode inkt niet kon zien.

'Hallo, meneer Bingo,' zei ze. Bingo rolde op zijn rug en ze kriebelde hem over zijn buik. 'Maak je maar vast klaar, Cory. We moeten zo weg.'

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Gingen we ergens heen? Mijn moeder zag mijn verbazing.

'Papa opent vandaag die nieuwe supermarkt, weet je nog?'

Ik kreunde. Dat was ik totaal vergeten! Omdat hij 'bekend' was van tv, deed mijn vader af en toe zulke klusjes om wat bij te verdienen. Geen idee waar dat extra geld is gebleven. Er moesten thuis nog een hoop dingen gerepareerd worden, zoals een wasmachine die niet meer goed waste en een auto die olie lekte op de oprit en bij het wegrijden een luide knal gaf. Gelukkig had ik dit keer iets te doen, ze zouden dus zonder mij moeten gaan.

'Ik kan niet mee,' zei ik. 'Over een kwartier moet ik weg.'

Rowan was mijn beste vriend en zijn moeder werkte als fysiotherapeut voor het plaatselijke voetbalteam. Ze kreeg twee gratis kaartjes voor al hun thuiswedstrijden, en Rowan vroeg mij altijd mee. De Boxwick Wanderers waren geen topteam, maar vanmiddag speelden ze de halve finale van de bekerwedstrijd.

Mijn moeder keek me fronsend aan. 'Je weet dat we elkaar steunen in dit gezin, Cory, en papa wil ons er echt bij hebben. Je hebt beloofd dat je mee zou gaan.'

Ze had gelijk. Dat had ik inderdaad. Maar ik had ook tegen Rowan gezegd dat ik met hem meeging naar de wedstrijd. En hij zou echt niet blij zijn als ik hem zo kort van tevoren in de steek liet. Hij deed de laatste tijd nogal raar tegen me, alsof ik hem op de zenuwen werkte of zo.

Mijn moeder wachtte op antwoord.

'Maar het is de halve finale, mam!'

'Sorry, Cory. Rowan vindt vast wel iemand anders om mee te gaan,' zei ze, terwijl ze op haar horloge keek. 'Goed. Je hebt een uur. Ga douchen en kam je haar, oké?'

Ik liet mijn hoofd op mijn arm zakken. Met mijn vader naar evenementen gaan was een marteling.

Ik pakte mijn telefoon. Hoe ging ik dit aan Rowan vertellen? Het viel op dat hij me de laatste tijd ontweek op school. Ik had ook gemerkt dat hij lachte als iemand 'Ik heb een déjà vu!' naar me riep. Dat deed hij vroeger nooit.

Ik besloot dat een leugentje geen kwaad kon.

Cory heeft een hekel aan zondagavond, want dat betekent maar één ding: morgen is het weer maandag. Op school wacht een pestkop, de lessen zijn lastig en er is weer zo'n eenzame lunchpauze.

Op een avond wenst Cory dat het weekend nooit meer voorbijgaat. Dan gebeurt het onmogelijke: de volgende ochtend wordt hij wakker... en is het weer zondag. Eerst lijkt een eindeloze zondag geweldig, maar al snel loopt alles mis en wordt het met de dag erger.

Dan ontdekt Cory dat ook Agatha, het slimme, stille meisje uit zijn klas, vastzit in dezelfde tijdlus. Samen proberen ze het mysterie te ontrafelen voordat de zondag nooit meer ophoudt.

Een warm en fantasierijk avontuur over familie, vriendschap en ontdekken wat écht belangrijk is.

9 789030 511045
www.billybones.nl

Dit boek is goedgekeurd door ZIEN IN DE KLAS

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Vriendschap
Moed
Avontuur